

se pogaja še bojda tudi s Kitajci, ki so si so-
sedje v Aziji z Rusijo, za neko zvezo zoper
Rusijo. Zna se, da si ti državi niste nič kaj
dobri sosedi in taka zveza bi torej že bila Ru-
siji precej na poti. — Nemški vojak, ki je bil
streljal na francoske lovce, ko so prišli blizu
do nemške meje, je dobil za to — višjo službo.
— Rusija je še dnes, kjer je bila v jeseni, to
se pravi, da ni niti jednega vojaka poklicala
od mejá nemških in avstrijskih, pač pa še pride v
kratkem cela divizija kozakov s kavkaških pla-
nin tje na mejo. — Princ Koburški mora, ako
obvelja Rusiji, iz Bolgarije. Za kat. cerkev, za
bolg. ljudstvo bilo pa bi bolje, da bi ostal,
vendar se noče nobena država potegniti za-nj,
vsaj ne očitno. Sedaj se množi že tudi šte-
vilo domačih ustaj zoper princa. — Po Srbiji
je volilno gibanje med liberalci in radikalci
postalo silno, radikalci so za sedanjo vladu in
bode torej tudi njih zmaga skorej toliko, kolikor
gotova — Turčija ima že doma dovolj sitnobe,
sedaj pa jo sili še Rusija, naj napravi red v
Bolgariji. Nje ministri so bili vsled tega te
dni staknili glave v kup, češ, kaj bi, toda do-
slej se ne zna, ali in kaj da so ukrenili. —
Kaj je ob Rrdečem morji? Pravi se, da postaja
italijanski vojni sedaj že prevroče; če dobi po-
ročilo, naj pride domov, bode ga tedaj najbrž
le vesela. Stane pa sedaj že 47 milij. „bela
vojska“, do rdeče pa težko, če pride.

Za poduk in kratek čas.

Štirinajst dni širom sveta.

(Dalje.)

Okoli ednajstih smo se peljali mimo me-
sta Tabor, kjer je nekdanj (l. 1419) huzit Žižka
svoje uporne kmete utaboril, da so se lože obra-
nili cesarskih. Najbolj zreli in vroči huziti so
se zbog tega zvali Taborci, ki so zlasti v me-
stu Taboru sv. Obhajilo pod obema podobama
delili. Jaz sem popred mislil, da je mesto Ta-
bor na Bog vé, kako visokem in strmem bregu,
da so se na njegovem hrbtu Taborci mogli varne
čutiti. Ali da vam povem, da breg ni viši, ka-
kor sv. Jurij na Ščavnicí, ali pa sv. Jurij na
juž. železnici. Toda more biti, da je bil breg
kedaj viši, a da je po časih bolj in bolj v zem-
ljo zlezal, ker se tega sramuje, kar so ondi
svoje dni žgeči huziti počinjali.

Danes sva na vozu obedovala. Že pred-
poldne nama je prišel konduktur obeda ponujat
in midva sva ponudbo seveda rada sprejela.
Potem je konduktur prilepil na okno številko
eno in dve, kar je bilo znamenje za natakárje,
da v tem vozu dva lačna sedita. Ko tedaj pri-
drdramo na postajo Vesely, só natakárji z
nogami kar migali, in kakor bi trenil sem imel
obed na svojem krilu. Hitro, kakor je natakár

prišel, ravno tako brzo je zopet minil med vrati,
ker je železni konj že zopet prestapal in začel
vleči. —

Mislite si debelo štirioglasto desko, in na
sredi deske večo luknjo in okoli manjše luknje.
Na sredi v luknji je bila skledica za juho, v
postranskih pa so bili krožniki za meso, za pri-
kuho in za pogače; v eni luknjici je tičala ste-
klenica vina, v drugi solenjača in zopet v drugi
kupica. Nož in vilice so bile v desko vpičene,
žlica pa je na deski ležala. Luknje so bile z
železnimi pokrovi pokrite. Radovedna razkri-
jeva vse luknje zaporedoma, toda vlak je bil
že v tiru, in pokrovi so plesali in odskakovali
po deski, kakor prevzetna deca, in najina roba
je cingetala na kolenih, kakor bi se gostovanj-
ščaki peljali.

Sred večerke smo bili že na Gorenjem Av-
strijskem in smo tam na postaji Freistadt —
ne vem, zakaj — stali kake pol ure. Tam sem
gledal skozi okno jako ginljiv prizor. Dijaček
se je poslavljaj od svojega očeta. Sin je bil že
precej dolg, a bolj medel fantek, a oče je bil
visoke in močne postave. Govorila nista nič.
Oče je gledal sinka, a sinek je pretakal tako
obilne solze, da si jih je komaj vtegnil brisati
z lica. Oče je smodko kadil, in da bi nekoliko
zakril svojo žalost, je tako močno vlek, da
so se mu lica globoko vdiralá, in da je smodka
skorej s plamenom gorela.

Zdaj se oglasi zvonček, in oče se mora
ločiti, da o pravem času vstopi. Dijaček se od-
krije in poljubi očetu roko, a oče mu z levo
roko lasi iz čela zbriše in ga z desno pokriža
na čelu, na ustih in na prsih, potem ga poljubi
in stopi na voz. Sinko je dolgo gledal za vla-
kom, pa videl ga menda ni, ker so mu solze oči
zalivale.

Moj tovariš je rekel: to je bilo res lepo!
in tudi v njegovem očesu je solza zalesketala,
menda od veselja, da je videl očeta, ki se ni-
kakor ni sramoval očitno svoje vere spoznati,
in pa sina, ki tako ljubi svoje stariše. Jaz sem
pa dijačka na tihem omiloval, ker se mi je
vsiljala misel, da bode v šolah počasih zgubil
tega dobrega duha. Zató nočem jaz nikomur po-
magati fante v šolo phati; če so že enkrat v
šoli, potem rajši pomagam. (Dalje prih.)

Smešnica 9. K rabeljnu, ki stanuje tik
mesta K., pride neko večer človek, ki se mu
pozna zločinstvo na lici, ter ga prosi kaj v
Boga ime. Rabelj ga prepozna k malu ter mu
reče: „Sedaj ti pač nimam kaj dati v Boga ime,
toda hočem te, ko pride do tega, v Boga ime
potegniti na — vešala“.

Razne stvari.

(Romarji.) Do konca meseca januarija
so sv. Oče v Rimu vzprejeli v celem 64.000 ro-